

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA ZA USLUŽBENCE EVROPSKE UNIJE (prvi senat)

z dne 15. junija 2010*

„Javni natečaj EPSO/AD/77/06 – Nepripustitev k pisnemu preizkusu zaradi rezultata, doseženega na pristopnih testih – Pristojnosti EPSO“

V zadevi F-35/08,

zaradi tožbe, vložene na podlagi členov 236 ES in 152 AE,

Dimitrios Pachtitis, kandidat na javnem natečaju EPSO/AD/77/06, stanujoč v Atenah (Grčija), ki ga zastopata P. Giatagantzidis in S. Stavropoulou, odvetnika,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Evropskega nadzornika za varstvo podatkov, ki ga zastopata H. Hijmans in M. V. Pérez Asinari, zastopnika,

intervenient,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata J. Currall in I. Hadjiyiannis, zastopnika,

tožena stranka,

SODIŠČE ZA USLUŽBENCE EVROPSKE UNIJE (prvi senat),

v sestavi S. Gervasoni, predsednik, H. Tagaras (poročevalec) in H. Kreppel, sodnika,

sodni tajnik: R. Schiano, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 1. decembra 2009

izreka naslednjo

* Jezik postopka: grščina.

Sodbo

D. Pachtitis je v tajništvu Sodišča za uslužbence Evropske unije 14. marca 2008 prek telefaksa (original je bil nato vložen 19. marca) vložil predlog za razglasitev ničnosti odločbe Urada za izbor osebja Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: EPSO) z dne 31. maja 2007, s katero je bil obveščen o neuspehu na pristopnih testih za javni natečaj EPSO/AD/77/06, in odločbe EPSO z dne 6. decembra 2007, s katero je bila zavrnjena njegova pritožba z dne 31. maja 2007, ter vseh z njima povezanih aktov.

Pravni okvir

Člen 27 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) določa:

„Zaposlovanje mora zagotoviti, da institucija dobi najsposobnejše, najučinkovitejše in neoporečne uradnike, ki jih izbira na najširšem možnem geografskem območju med državljani držav članic [Unije]. Nobeno delovno mesto ni rezervirano za državljane ene od držav članic.“

Člen 28 Kadrovskih predpisov določa:

„Uradnik je lahko imenovan le pod pogojem, da:

- (a) je državljan ene od držav članic [Unije], razen če organ za imenovanja dovoli izjemo, in uživa vse državljske pravice;
- (b) je izpolnil vse zakonske obveznosti glede služenja vojaškega roka;
- (c) predloži ustrezna spričevala, ki dokazujejo primernost za opravljanje dela;
- (d) je bil ob upoštevanju člena 29(2) uspešen na natečaju, bodisi na podlagi kvalifikacij ali preizkusov ali na podlagi obojih, kakor predvideva Priloga III;
- (e) je fizično sposoben opravljati delo; in
- (f) predloži dokazila o temeljitem znanju enega od jezikov Skupnosti in o zadovoljivem znanju drugega jezika [Unije] v obsegu, ki omogoča opravljanje dela.“

Člen 29 Kadrovskih predpisov določa:

„1. Pred zasedbo prostega delovnega mesta v instituciji organ za imenovanja najprej preuči:

- (a) ali je delovno mesto mogoče zasesti s:

[...]

znotraj institucije;

- (b) prošnje za premestitev[, ki so jih] vložili uradniki istega razreda iz drugih institucij in/ali [možnosti za razpis notranjega natečaja] v instituciji [...];

in nato uporabi natečajne postopke na podlagi bodisi kvalifikacij ali preizkusov ali na podlagi obojih. [...] Postopek se lahko uporabi tudi za oblikovanje rezerve za bodoče zaposlovanje.

2. Za zaposlovanje visokih uradnikov [...] in v izjemnih primerih tudi za zaposlovanje na delovnih mestih, za katera se zahtevajo posebne kvalifikacije, lahko organ za imenovanja sprejme postopek, ki se razlikuje od natečajnega postopka.

3. Institucije lahko za vsako zadevno institucijo organizirajo notranje natečaje na podlagi kvalifikacij in preizkusov za vsako od funkcionalnih skupin na ravni razreda AST 6 ali višji in na ravni razreda AD 9 ali višji.

[...]

4. Evropski parlament vsakih pet let organizira notranji natečaj na podlagi kvalifikacij in preizkusov za vsako od funkcionalnih skupin na ravni razreda AST 6 ali višji in na ravni razreda AD 9 ali višji [...].“

Člen 30 Kadrovskih predpisov določa:

„Organ za imenovanja za vsak natečaj imenuje komisijo za izbiro kandidatov. Ta komisija pripravi seznam primernih kandidatov.

[...]“

Člen 3 Priloge III h Kadrovskim predpisom z naslovom „Natečaji“ določa:

„Komisijo za izbiro kandidatov sestavljajo predsednik, ki ga imenuje organ za imenovanja, in člani, ki jih v enakem številu imenujeta organ za imenovanja in odbor uslužbencev.

Komisijo za izbiro kandidatov na podlagi javnih natečajev, skupnih za dve ali več institucij, sestavljajo predsednik, ki ga imenuje organ za imenovanja iz člena 2(2) Kadrovskih predpisov, in člani, ki jih imenuje organ za imenovanja iz člena 2(2) Kadrovskih predpisov na predlog institucij, kot tudi člani, imenovani z dogovorom med odbori uslužbencev institucij, tako da je zagotovljena enaka zastopanost.

Komisiji za izbiro kandidatov pri nekaterih preskusih lahko pomaga en ali več izpraševalcev v svetovalni funkciji.

Člani komisije [...] za izbiro kandidatov so izbrani med uradniki [iz iste funkcionalne skupine in] iz razreda, ki je najmanj enak razredu za prosto delovno mesto.

Če ima komisija za izbiro kandidatov več kot štiri člane, morata biti v njej vsaj po dva člana vsakega spola.“

Člen 5 Priloge III h Kadrovskim predpisom določa:

„Komisija za izbiro kandidatov po pregledu te dokumentacije sestavi seznam kandidatov, ki izpolnjujejo zahteve, določene v objavi natečaja.

[...]

Komisija za izbiro kandidatov ob koncu postopka pripravi seznam ustreznih kandidatov, predviden v členu 30 Kadrovskih predpisov; na seznamu je vedno, ko je to mogoče, najmanj dvakrat toliko imen, kot je prostih delovnih mest.

Komisija za izbiro kandidatov pošlje seznam in svoje obrazloženo poročilo z vsemi pripombami, ki jih lahko dajo člani, organu za imenovanja.“

Člen 7 Priloge III h Kadrovskim predpisom določa:

„1. Po posvetovanju z odborom za Kadrovske predpise institucije pooblastijo [EPSO], da sprejme vse potrebne ukrepe za zagotovitev enakih standardov v postopkih izbire uradnikov [Unije] in pri postopkih ocenjevanja in preizkušanja iz členov 45 in 45a Kadrovskih predpisov.

2. Naloga [EPSO] je:

- (a) na zahtevo posameznih institucij organizirati javne natečaje;
- (b) na zahtevo posameznih institucij zagotoviti tehnično pomoč pri notranjih natečajih, ki jih organizirajo same;
- (c) določiti vsebino vseh preizkusov, ki jih organizirajo institucije, da zagotovi, da so zahteve iz člena 45[a](1)(c) Kadrovskih predpisov izpolnjene enotno in dosledno;
- (d) prevzeti splošno odgovornost za opredelitev in organiziranje ocenjevanja jezikovnih sposobnosti, da zagotovi, da so zahteve iz člena 45(2) Kadrovskih predpisov izpolnjene enotno in dosledno.

3. [EPSO] lahko na zahtevo posamezne institucije opravlja druge naloge, povezane z izbiro uradnikov.

4. [EPSO različnim] institucijam na njihovo zahtevo pomaga pri izbiri začasnih in pogodbenih uslužbencev, predvsem pri opredeljevanju vsebine preizkusov in organizaciji postopka izbire v okviru členov 12 in 82 pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev.“

V uvodnih izjavah Sklepa Evropskega parlamenta, Sveta, Komisije, Sodišča, Računskega sodišča, Ekonomsko-socialnega odbora, Odbora regij in Evropskega varuha človekovih pravic z dne 25. julija 2002 o ustanovitvi Urada za izbor osebja Evropskih skupnosti (2002/620/ES) (UL L 197, str. 53) (v nadaljevanju: sklep o ustanovitvi EPSO) je navedeno:

„(1) V interesu učinkovite in gospodarne rabe virov se skupnemu medinstitucionalnemu organu zaupa izbiranje uradnikov in drugih uslužbencev [Evropske unije].

(2) Tako ustanovljeni medinstitucionalni organ v skladu s potrebami, ki jih navede vsaka institucija, in v skladu s Kadrovskimi predpisi pripravi rezervne sezname kandidatov na javnih natečajih, vsak posamezni organ, pristojen za imenovanja, pa sprejme odločitve o imenovanju uspešnih kandidatov.

[...]“

Člen 2(1) sklepa o ustanovitvi EPSO določa:

„[EPSO] ima pristojnost izbiranja, dodeljeno skladno z prvim odstavkom člena 30 Kadrovskih predpisov in skladno s Prilogo III k tem predpisom o organih, pristojnih za imenovanja v institucije, ki so podpisale ta sklep. [...]“

Člen 3 sklepa o ustanovitvi EPSO določa:

„1. V odgovor na zahteve, ki so mu jih postavili organi, navedeni v členu 2, [EPSO] pripravi rezervne sezname izmed kandidatov na javnih natečajih, kot so navedeni v prvem odstavku člena 30 Kadrovskih predpisov in v skladu s Prilogo III k tem predpisom.

2. [EPSO] lahko pomaga institucijam, organom, uradom in agencijam, ustanovljenim s Pogodbami ali v skladu z njimi, pri njihovih internih razpisih in izbiranju drugih uslužbencev.“

Člen 1 Sklepa generalnih sekretarjev Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije, sodnega tajnika Evropskega sodišča, generalnih sekretarjev Računskega sodišča, Ekonomsko-socialnega odbora in Odbora regij ter predstavnika Evropskega varuha človekovih pravic z dne 25. julija 2002 o organizaciji in delovanju Urada za izbor osebja Evropskih skupnosti (2002/621/ES) (UL L 197, str. 56) (v nadaljevanju: sklep o organizaciji in delovanju EPSO) določa:

„1. [EPSO] organizira javne razpise z namenom, da bi zagotovil uradniške službe pod optimalnimi strokovnimi in finančnimi pogoji za institucije [Evropske unije]. [EPSO] sestavi rezervne sezname, ki institucijam omogočijo kadrovati visoko usposobljeno osebje v skladu s potrebami, ki jih določijo institucije.

2. Natančneje določeno so naloge [EPSO]:

- (a) organizacija javnih razpisov na zahtevo posameznih institucij z namenom priprave rezervnih seznamov primernih kandidatov za imenovanje za uradnike. Razpisi se organizirajo v skladu s Kadrovskimi predpisi na podlagi usklajenih meril, določenih v skladu s členom 6(c) in v skladu z delovnim programom, ki ga odobri upravni odbor;
- (b) tesno sodelovanje z institucijami s ciljem ocenitve prihodnjih kadrovskih potreb, navedenih s strani institucij, in priprava in izvajanje programov razpisov za pravočasno izpolnitev teh potreb;
- (c) izdelava metod in tehnik izbiranja na podlagi najboljše prakse in v skladu z opisi znanj, določenih za različne kategorije osebja institucij;
- (d) upravljanje in preverjanje uporabe rezervnih seznamov, izdelanih na podlagi medinstitucionalnih razpisov;
- (e) predložitev letnih poročil o svojih dejavnostih institucijam.“

Člen 2 sklepa o organizaciji in delovanju EPSO določa:

„Organ za imenovanja pri vsaki instituciji da [EPSO] na razpolago zadostno število članov izbirne komisije, izpraševalcev in nadzornikov na podlagi ‚kvote‘, ki jo odobri uprav[n]i odbor, kot je predvideno v členu 6(i), da bi omogočil nemoten potek izbirnih postopkov v skladu s členom 3 Priloge III h Kadrovskim predpisom.“

Člen 5(1) sklepa o organizaciji in delovanju EPSO določa:

„Za [EPSO] se ustanovi uprav[n]i odbor, sestavljen iz enega člana, ki ga imenuje vsaka institucija, in treh predstavnikov zaposlenih s statusom opazovalca, ki jih soglasno imenujejo odbori zaposlenih v institucijah.“

Člen 6 sklepa o organizaciji in delovanju EPSO določa:

„V skupnem interesu institucij uprav[n]i odbor:

[...]

- (c) na predlog vodje [EPSO] [...] s kvalificirano večino odobri načela, ki urejajo politiko izbiranja, po kateri naj bi se ravnal [EPSO];

[...]“

Dejansko stanje

EPSO je 15. novembra 2006 objavil obvestilo o javnem natečaju EPSO/AD/77/06 (UL C 277 A, str. 3, v nadaljevanju: sporni natečaj) za sestavo rezervnih seznamov upravljavcev lingvistov razreda AD 5 za grški jezik za področje prevajanja. V skladu z obvestilom o natečaju bi morali kandidati med dvema možnostma, imenovanima možnost 1 in možnost 2, izbrati tisto, ki ustreza njihovemu znanju jezika. Pri drugem in tretjem jeziku bi moral kandidat navesti nemščino, angleščino ali francoščino.

Ker je tožeča stranka, ki je grške narodnosti, od januarja 1982 do decembra 1991 delala kot prevajalec na Komisiji Evropskih skupnosti, je na omenjenem natečaju izbrala možnost 1.

Natečaj se je delil na tri dele. V skladu z naslovom B obvestila o natečaju je prvi ali predhodni del vseboval dva pristopna testa, vsak od njiju pa 30 vprašanj z več mogočimi odgovori; v prvem se je ocenjevalo poznavanje Evropske unije, njenih institucij in politik (v nadaljevanju: test a), v drugem pa se je ocenjevala splošna sposobnost verbalnega in numeričnega razumevanja (v nadaljevanju: test b). V skladu z naslovom C obvestila o natečaju je drugi del vseboval pisne preizkuse in tretji del ustni preizkus. V naslovu B obvestila o natečaju je bilo v zvezi z možnostjo 1 določeno, da se lahko k predložitvi popolne kandidature za pristop k drugemu delu natečaja povabi le 110 kandidatov, ki so na pristopnih testih dosegli najboljši rezultat in so v vsakem primeru dosegli zahtevano najmanjše število točk, in sicer pet od desetih na testu a in deset od dvajsetih na testu b; število kandidatov iz možnosti 2, ki se jih lahko pripusti na drugi del, je bilo določeno na 30.

Iz naslova D obvestila o natečaju je razvidno, da je bilo treba kandidature vložiti v elektronski obliki. Natančneje, vsak kandidat je bil najprej povabljen, da v informacijskem sistemu EPSO ustvari elektronski spis s svojimi osebnimi podatki. Po registraciji spisa je lahko kandidat vložil elektronsko vlogo za sodelovanje na natečaju. Če je bila vloga vložena v roku, mu je EPSO poslal elektronsko vabilo na uvodni del natečaja, potem pa ga je usmeril na internetno stran zunanjega izvajalca, ki mu je EPSO zaupal organizacijo in izvedbo uvodnega dela natečaja. Na strani tega izvajalca je moral kandidat elektronsko rezervirati datum in uro izpita v obdobju od 10. aprila do 4. maja 2007, v katerem so se v različnih izpitnih centrih izvajali pristopni testi.

Te teste, ki so se, kot je določal naslov B obvestila o javnem natečaju, opravljali na računalniku, je vsak kandidat opravljal na drugem kraju in na drug datum. Prav tako je vsak kandidat dobil različna vprašanja, ki so bila naključno izbrana iz zbirke podatkov, ki je vsebovala del vprašanj, ki jih je zunanji izvajalec predložil EPSO. Komisija za sporni natečaj je bila v postopek vključena šele po koncu izbirnih testov in torej le v delu, ki je vseboval pisne in ustni preizkus. Na podlagi naslova E, točka 2, obvestila o natečaju so bila imena članov komisije objavljena na internetni strani EPSO petnajst dni pred pisnimi preizkusi.

Po tem, ko je tožeča stranka sodelovala na pristopnih testih, ji je EPSO 31. maja 2007 po elektronski poti sporočil rezultat, ki ga je dosegla na testih a in b, pri čemer jo je obvestil, da ocene, „čeprav so višje ali enake najmanjšemu številu zahtevanih točk, [niso zadostovale za njeno] uvrstitev med 110 kandidatov, ki so na podlagi meril iz naslova B obvestila o natečaju dosegli najboljši rezultat“. V tem elektronskem dopisu je bilo namreč navedeno, da je tožeča stranka zbrala 18,334 od 30 točk, medtem ko je najslabše ocenjeni izmed 110 najboljših kandidatov zbral 21,333 od 30 točk.

Tožeča stranka je z dopisom z dne 4. junija 2007 od EPSO zahtevala kopijo svojih odgovorov na testa a in b ter kopijo vprašanj za ta testa skupaj s pravilnimi odgovori.

EPSO je 27. junija 2007 odgovoril nikalno, pri čemer si je pridržal možnost, da svoja pojasnila navede v prihodnjem „vodiču za kandidate“. Posebej je EPSO pojasnil razliko med „predizbornimi testi“, ki so se opravljali pri prejšnjih natečajih in pri katerih je bila seznanitev z vprašanji in odgovori dovoljena, in „pristopnimi testi“, kakršni so bili ti v spornem natečaju, pri katerih seznanitev z vprašanji in odgovori ni mogoča.

Tožeča stranka je ugovarjala „veljavnosti in vsebini“ odločbe EPSO z dne 31. maja 2007, in sicer je na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov vložila pritožbo – pri čemer se pritožuje zaradi, na eni strani, kršitev načel enakosti, objektivnosti in preglednosti ter obveznosti obrazložitve odločbe z dne 31. maja 2007 in, na drugi strani, napake pri presoji, ki naj bi jih glede na njene poklicne izkušnje „komisija za pristopne teste (in sicer računalnik)“ morala nujno storiti pri popravljanju njenih pristopnih testov – v kateri je predlagala, naj EPSO po ponovnem pregledu njenih pristopnih testov spremeni vsebino te odločbe in ji sporoči, katera – če sploh – izmed vprašanj v teh pristopnih testih je komisija za izbiro kandidatov „izločila“.

EPSO je z elektronskim dopisom z dne 26. novembra 2007 tožeči stranki poslal seznam, ki se nanaša na testa a in b in iz katerega so razvidne številka postavljenih vprašanj z več mogočimi odgovori, črke, ki označujejo odgovore tožeče stranke, in črke, ki označujejo pravilne odgovore, pri čemer besedilo teh vprašanj in odgovorov ni bilo razkrito. Iz tega dokumenta je razvidno, da je pri verbalnem in numeričnem razumevanju tožeča stranka pravilno odgovorila na 16 od 30 vprašanj z več mogočimi odgovori, medtem ko je pri poznavanju Evropske unije pravilno odgovorila na 23 od 30 vprašanj.

EPSO je z odločbo z dne 6. decembra 2007, v kateri je navedel, da je ponovno preučil dokumentacijo tožeče stranke v zvezi s samodejno obdelavo njenih pristopnih testov in vpliv izločitve določenih vprašanj na njen rezultat, zavrnil pritožbo in potrdil svojo odločbo z dne 31. maja 2007. Glede izločenih vprašanj je EPSO podrobneje navedel, da je „svetovalni odbor“, ki je pristojen za nadzor nad kakovostjo vprašanj, ki so vključena v zbirko podatkov, dejansko izločil sedem vprašanj, vendar pristopni testi tožeče stranke niso vsebovali nobenega od izločenih vprašanj.

Predlogi strank in postopek

Tožeča stranka predlaga Sodišču za uslužbence Evropske unije, naj:

- odločbi EPSO z dne 31. maja 2007 in 6. decembra 2007 ter vse z njima povezane akte razglasi za nične;
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

Komisija predlaga Sodišču za uslužbence Evropske unije, naj:

- tožbo zavrne kot očitno neutemeljeno;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Evropski nadzornik za varstvo podatkov (ENVP) je v sodnem tajništvu Sodišča za uslužbence Evropske unije 31. julija 2008 vložil predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom tožeče stranke. Glavni stranki sta stališči o tem predlogu v sodnem tajništvu Sodišča za uslužbence Evropske unije vložili 8. oziroma 12. septembra 2008.

Predsednik prvega senata Sodišča za uslužbence Evropske unije je s sklepom z dne 20. novembra 2008 intervencijo ENVP dovolil. ENVP je intervencijsko vlogo v sodnem tajništvu Sodišča za uslužbence Evropske unije vložil 29. januarja 2009. V tej vlogi je ENVP, potem ko je najprej priznal, da odločbi v zvezi z organizacijo natečaja in v zvezi z izborom kandidatov za naslednji del natečaja ne spadata v njegovo pristojnost, pojasnil, da je treba zato šteti, da se njegova intervencija nanaša le na zahtevo tožeče stranke za dostop do nekaterih natečajnih dokumentov v podporo njenemu prvemu tožbenemu razlogu, ki se nanaša na pomanjkljivo obrazložitev odločb z dne 31. maja 2007 in 6. decembra 2007.

Komisija in tožeča stranka sta stališči do te intervencijske vloge posredovali z dopisoma z dne 5. marca 2009.

Tožeča stranka je 31. maja 2007 vzporedno s svojo tožbo na Sodišču za uslužbence Evropske unije na Splošno sodišče vložila tožbo zoper zavrnitev njene potrdilne prošnje iz člena 8 Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije. Postopek je trenutno v teku, zadeva pa je zavedena pod številko T-374/07.

Da bi Sodišče za uslužbence Evropske unije zagotovilo obravnavo zadeve in potek postopka, je sprejelo ukrepe procesnega vodstva iz členov 55 in 56 Poslovnika. S tem namenom je sodni tajnik Sodišča za uslužbence Evropske unije z dopisoma z dne 18. novembra 2009 in 8. decembra 2009 pozval Komisijo, naj dodatno pojasni sestavo in vlogo „svetovalnega odbora“, ki je omenjen v točki 26 te sodbe.

Komisija je s telefaksoma z dne 24. novembra 2009 in 14. decembra 2009 izpolnila zahteve Sodišča za uslužbence Evropske unije, sprejete v okviru ukrepov procesnega vodstva.

Predmet spora

Tožeča stranka poleg razglasitve ničnosti odločbe EPSO z dne 31. maja 2007, s katero je bila obveščena o neuspehu na pristopnih testih za sporni javni natečaj, predlaga razglasitev ničnosti odločbe EPSO z dne 6. decembra 2007, s katero je bila zavrnjena njena pritožba zoper odločbo z dne 31. maja 2007.

V skladu z ustaljeno sodno prakso se tožba, ki jo uradnik formalno vloži zoper izrecno ali molče zavrnjeno pritožbo, pred Sodiščem za uslužbence Evropske unije šteje za izpodbijanje akta, ki posega v položaj, zoper katerega je bila pritožba vložena (sodba Sodišča z dne 17. januarja 1989 v zadevi Vainker proti Parlamentu, 293/87, Recueil, str. 23, točka 8, in sodba Splošnega sodišča z dne 10. decembra 1992 v zadevi Williams proti Računskemu sodišču, T-33/91, Recueil, str. II-2499, točka 23).

Zavrnilna odločba – pa naj bo zaradi molka organa ali izrecna – namreč zgolj in samo potrjuje ravnanje ali opustitev, ki mu vlagatelj pritožbe ugovarja, in sama po sebi ni izpodbojna (sodba Sodišča z dne 28. maja 1980 v združenih zadevah Kuhner proti Komisiji, 33/79 in 75/79, Recueil, str. 1677, točka 9; sklep Sodišča z dne 16. junija 1988 v zadevi Progoulis proti Komisiji, 371/87, Recueil, str. 3081, točka 17; sodbi Splošnega sodišča z dne 12. decembra 2002 v združenih zadevah Morello proti Komisiji, T-338/00 in T-376/00, RecFP, str. I-A-301 in II-1457, točka 34, in z dne 2. marca 2004 v zadevi Di Marzio proti Komisiji, T-14/03, RecFP, str. I-A-43 in II-167, točka 54).

Akta, ki je popolnoma potrdilen, to je akta, ki v primerjavi s prejšnjim aktom, ki posega v položaj, ne vsebuje nobenega novega elementa in ga torej ne nadomešča, se ne šteje za akt, ki posega v položaj (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 10. decembra 1980 v zadevi Grasselli proti Komisiji, 23/80, Recueil, str. 3709, točka 18; sklep Splošnega sodišča z dne 27. junija 2000 v zadevi Plug proti Komisiji, T-608/97, RecFP, str. I-A-125 in II-569, točka 23, in zgoraj navedeno sodbo Di Marzio proti Komisiji, točka 54).

Kljub temu je bilo že večkrat presojeno, da za izrecno odločbo o zavrnitvi pritožbe glede na njeno vsebino ni nujno, da potrjuje akt, ki ga izpodbija tožeča stranka. To velja, če zavrnilna odločba vsebuje ponovno preučitev položaja tožeče stranke na novi pravni podlagi ali ob upoštevanju novih dejstev ali če spreminja ali dopolnjuje prvotno odločbo. V teh primerih je zavrnitev pritožbe akt, ki je podvržen sodnemu nadzoru, sodišče pa ga upošteva pri presoji zakonitosti izpodbijanega akta (sodbi Splošnega sodišča z dne 10. junija 2004 v zadevi Eveillard proti Komisiji, T-258/01, ZOdl. JU, str. I-A-167 in II-747, točka 31, in z dne 7. junija 2005 v zadevi Cavallaro proti Komisiji, T-375/02, ZOdl. JU, str. I-A-151 in II-673, točke od 63 do 66, ter sodba Sodišča za uslužbence z dne 9. septembra 2008 v zadevi Ritto proti Komisiji, F-18/08, ZOdl. JU, str. I-A-1-281 in II-A-1-1495, točka 17) ali ga celo šteje za akt, ki izpodbijani akt nadomešča (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Kuhner proti

Komisiji, točka 9; zgoraj navedeno sodbo Morello proti Komisiji, točka 35, in sodbo Splošnega sodišča z dne 14. oktobra 2004 v zadevi Sandini proti Sodišču, T-389/02, ZOdl. JU, str. I-A-295 in II-1339, točka 49).

V obravnavanem primeru odločba z dne 6. decembra 2007 potrjuje zavrnitev EPSO, da tožečo stranko uvrsti med 110 kandidatov, ki so na pristopnih testih za sporni natečaj dosegli najboljši rezultat, pri čemer zavrača argumente tožeče stranke in to zavrnitev utemeljuje. Medtem ko odločba z dne 31. maja 2007 vsebuje le obvestilo tožeči stranki o njenem neuspehu na pristopnih testih za sporni natečaj, pa odločba z dne 6. decembra 2007 navaja več razlogov, ki v odločbi z dne 31. maja 2007 niso navedeni. Poleg tega odločba z dne 6. decembra 2007 vsebuje nov podatek o izločitvi nekaterih vprašanj iz pristopnih testov.

V teh okoliščinah odločba z dne 6. decembra 2007, ki dopolnjuje odločbo z dne 31. maja 2007, ni akt, ki potrjuje zadnjenavedeno odločbo, in jo je treba upoštevati pri nadzoru zakonitosti, za katerega je pristojno Sodišče za uslužbence Evropske unije.

Zato je treba šteti, da se tožba pred Sodiščem za uslužbence Evropske unije nanaša na predlog za razglasitev ničnosti odločbe z dne 31. maja 2007, kakor je bila dopolnjena z odločbo z dne 6. decembra 2007 (v nadaljevanju: izpodbijani odločbi).

Predlogi za razglasitev ničnosti izpodbijanih odločb

Najprej je treba ugotoviti, da je treba, ne glede na to, da odločba z dne 31. maja 2007 vsebuje le obvestilo tožeči stranki o njenem neuspehu na pristopnih testih za sporni natečaj, predlog za razglasitev ničnosti te odločbe razumeti, kot da se nanaša na odločitev, da se tožeče stranke ne uvrsti na seznam 110 kandidatov, ki so na zadevnih pristopnih testih dosegli najboljši rezultat.

Tožeča stranka v podporo predlogom za razglasitev ničnosti izpodbijanih odločb navaja štiri tožbene razloge, in sicer, prvič, pomanjkljivo obrazložitev zadevnih odločb, drugič, to, da EPSO ni bil pristojen za izločitev kandidatov v predhodnem delu spornega natečaja, tretjič, kršitev načel enakosti, objektivnosti in preglednosti in, četrtič, očitne napake pri presoji.

Najprej je treba preučiti drugi tožbeni razlog.

Trditve strank

Tožeča stranka navaja, da EPSO ni bil pristojen za izbiro vprašanj za pristopne teste v predhodnem delu, saj se je izbira vprašanj nanašala na vsebino izpitov in naj bi bila v pristojnosti komisije za izbiro kandidatov. Ob tem naj bi si EPSO neupravičeno prilastil pristojnosti „ocenjevalca“, ki jo ima le komisija za izbiro kandidatov. Tožeča stranka namreč meni, da ima na podlagi besedila sklepa o organizaciji in delovanju EPSO ta samo nalogo, da „organizira“ natečaj, in sicer da skupaj z institucijami oceni prihodnje kadrovske potrebe, da objavi obvestilo o natečaju, da nadzira potek natečaja, da zagotovi tehnična in materialna sredstva, da preverja uporabo seznamov ustreznih kandidatov in da pripravi letna poročila o svojem delu. V obravnavani zadevi naj bi EPSO zato prekoračil svoje tako opredeljene pristojnosti, komisija za izbiro kandidatov pa ne samo, da ni določila vprašanj, temveč v predhodnem delu natečaja tudi z ničimer ni sodelovala, kar je v skladu s sodno prakso o trajnosti sestave komisij za izbiro kandidatov (sodba Splošnega sodišča z dne 23. marca 2000 v zadevi Gogos proti Komisiji, T-95/98, RecFP, str. I-A-51 in II-219) lahko samo *a fortiori* kršitev te sodne prakse. Nesodelovanje komisije za izbiro kandidatov v tem delu naj bi bila še toliko resnejša kršitev, ker je predhodni del spornega natečaja najtežji, zlasti glede na veliko število izločenih kandidatov.

Komisija meni, da se pristopni testi v predhodnem delu, ki se izvajajo pred preizkusi v pravem pomenu, od teh razlikujejo, saj komisija za izbiro kandidatov sodeluje le pri zadnjem navedenih. Dejstvo, da komisija za izbiro kandidatov določi vprašanja za pisne in ustni preizkus, naj ne bi pomenilo, da EPSO ne more določiti vprašanj za pristopne teste v predhodnem delu. Zato naj bi tožeča stranka napačno navajala, da komisija za izbiro kandidatov ni določila vprašanj in da v ničemer ni izvršila svoje naloge v predhodnem delu spornega natečaja, saj se ta del nanaša le na pristopne teste. Tožeča stranka naj bi prav tako napačno omenjala zgoraj navedeno sodbo Gogos proti Komisiji, saj med to in obravnavano zadevo ni nobene povezave, niti glede obstoja komisije za izbiro kandidatov pri pristopnih testih niti glede sestave komisije za izbiro kandidatov. Komisija navaja, da ima EPSO v skladu s sodno prakso v vsakem primeru široko diskrecijsko pravico za določitev pogojev in načinov organizacije natečajev. Tako naj bi Splošno sodišče v sodbi z dne 26. oktobra 2004 v zadevi Falcone proti Komisiji (T-207/02, ZOdl. JU, str. I-A-305 in II-1393, točke od 38 do 40) (v nadaljevanju: sodba Falcone) presodilo, da organizacija prvega dela predizbora kandidatov, to je predhodnega dela, z namenom, da se obdrži le tiste, ki so dosegli najboljši rezultat, spada v diskrecijsko pravico EPSO, kar je v skladu s členoma 4 in 5 Priloge III h Kadrovskim predpisom in z načelom dobrega upravljanja. V navedeni zadevi je bil uspeh na predizbornem preizkusu dejansko pogoj za sodelovanje na pisnih in ustnem preizkusu. V obravnavani zadevi so pogoj za pristop k pisnim in ustnemu preizkusu pristopni testi. Čeprav naj bi v primeru, na katerega se nanaša sodba Falcone, predhodni del vseboval predizborne teste, medtem ko naj bi v obravnavani zadevi šlo za pristopne teste, pa naj bi načelo ostalo enako.

Presoja Sodišča za uslužbence Evropske unije

Najprej je treba ugotoviti, da je v Kadrovskih predpisih posebna pozornost namenjena zaposlovanju uradnikov, pri čemer se zahteva zlasti, kot je navedeno v členu 27 teh predpisov, da so izbrani najsposobnejši, najučinkovitejši in neoporečni uradniki. Čeprav člen 12(1) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije vsebuje enako zahtevo za izbor začasnih uslužbencev, pa je treba ugotoviti, da imajo zadevne lastnosti za uradnike prav poseben pomen, saj imajo ti nalogo, da izvajajo glavne naloge Evropske unije, poleg tega pa ostanejo v njeni službi skozi vso svojo kariero.

Za doseg cilja, ki ga določa člen 27 Kadrovskih predpisov, je organ, ki je pristojen za sprejetje Kadrovskih predpisov, po tem, ko je v členu 28 določil nujne pogoje, ki jih mora oseba izpolnjevati, da je lahko imenovana za uradnika, na eni strani v členu 29 določil, da se zaposlovanje uradnikov načeloma izvaja s pomočjo natečaja, in v členu 30 določil, da organ za imenovanja za vsak natečaj imenuje komisijo za izbiro kandidatov, ki pripravi seznam primernih kandidatov, ter na drugi strani v Prilogi III h Kadrovskim predpisom podrobno uredil natečajni postopek.

Zlasti iz Priloge III h Kadrovskim predpisom je razvidno, da ureditev natečajnega postopka temelji na načelu delitve pristojnosti med organom za imenovanja in komisijo za izbiro kandidatov. Poleg tega, da to pomeni samoomejitev moči uprave, pa ta delitev pristojnosti na podlagi Kadrovskih predpisov razkriva – ob skrbi za ohranitev preglednosti postopka izbora osebja Unije – voljo organa, ki je pristojen za sprejetje Kadrovskih predpisov, da občutljive naloge izbire zadevnega osebja ne zaupa le upravi, temveč da lahko prek komisije za izbiro kandidatov (v kateri je uprava prav tako zastopana) sodelujejo osebe zunaj upravne hierarhije in zlasti predstavniki osebja.

Pri tej delitvi pristojnosti je naloga organa za imenovanja, kot je razvidno zlasti iz člena 1, prvi odstavek, Priloge III h Kadrovskim predpisom in člena 4 te priloge, da po posvetovanju s skupnim odborom pripravi objavo obvestila o natečaju in da sestavi seznam kandidatov, ki izpolnjujejo prve tri pogoje iz člena 28 Kadrovskih predpisov, da bi bili lahko imenovani za uradnike.

Ko organ za imenovanja ta seznam pošlje predsedniku komisije za izbiro kandidatov, je naloga te komisije, kot je navedeno v členu 5 Priloge III h Kadrovskim predpisom, najprej, da določi seznam kandidatov, ki ustrezajo pogojem, določenim v obvestilu o natečaju, da nato nadaljuje s preizkusi in, nazadnje, da določi seznam primernih kandidatov in ga pošlje organu za imenovanja.

Glede na ključno vlogo komisije za izbiro kandidatov je organ, ki je pristojen za sprejetje Kadrovskih predpisov, določil nekatere varovalke tako glede imenovanja te komisije in njene sestave kot glede njenega delovanja.

Tako glede imenovanja in sestave komisije za izbiro kandidatov člen 30 Kadrovskih predpisov in člen 3 Priloge III k tem predpisom določata, prvič, da organ za imenovanja za vsak natečaj imenuje komisijo za izbor kandidatov, drugič, da komisijo za izbiro kandidatov, razen njenega predsednika, v enakem številu imenujeta organ za imenovanja in odbor uslužbencev, tretjič, da so člani komisije za izbiro kandidatov izbrani med uradniki iz iste funkcionalne skupine in iz razreda, ki je najmanj enak razredu za prosto delovno mesto, in četrtič, da morata biti, če ima komisija za izbor kandidatov več kot štiri člane, v njej vsaj po dva člana vsakega spola.

Glede delovanja komisije za izbiro kandidatov in ne glede na obveznosti, ki za to komisijo izhajajo iz splošnih načel prava Unije – kot so na primer upoštevanje načela enakega obravnavanja kandidatov, načela objektivnosti pri ocenjevanju teh kandidatov ali načela trajnosti sestave komisij za izbiro kandidatov (glej zgoraj navedeno sodbo Gogos proti Komisiji in sodbo Splošnega sodišča z dne 5. aprila 2005 v zadevi Christensen proti Komisiji, T-336/02, ZOdl. JU, str. I-A-75 in II-341, točka 38 in navedena sodna praksa) – člen 6 Priloge III h Kadrovskim predpisom izrecno določa, da je delo komisije za izbiro kandidatov tajno, in to prav zaradi zagotavljanja njene neodvisnosti in objektivnosti njenega dela, tako da je komisija za izbiro kandidatov varovana pred vsakim vmešavanjem in zunanjimi pritiski ne glede na to, ali izhajajo iz uprave, od zainteresiranih kandidatov ali od tretjih oseb (sodba Sodišča z dne 28. februarja 1980 v zadevi Bonu proti Svetu, 89/79, Recueil, str. 553, točka 5).

Na delitev pristojnosti med organom za imenovanja in komisijo za izbiro kandidatov, ki je opisana v prejšnjih točkah, ustanovitev EPSO – katerega akt o ustanovitvi v členu 2 izrecno določa, da ima pristojnost izbiranja, dodeljeno organu za imenovanja, na področju natečajev – leta 2002 ni vplivala. Poleg tega je iz člena 7 Priloge III h Kadrovskim predpisom razvidno, da so naloge EPSO v zvezi z izvajanjem natečajev za zaposlovanje uradnikov v bistvu organizacijske narave. Tej ugotovitvi posamične določbe iz sklepa o ustanovitvi EPSO in iz sklepa o organizaciji in delovanju EPSO ne nasprotujejo – čeprav ta sklepa včasih vsebujeta besedilo, ki bi se ga dalo napačno razlagati, na primer, da EPSO „sestavi rezervne sezname“ (iz česar bi bilo mogoče sklepati, da je za določitev kandidatov na teh seznamih pristojen EPSO) – saj sta ta sklepa v hierarhiji predpisov v vsakem primeru na ravni, ki je nižja od določb Kadrovskih predpisov.

V nobenem primeru niti izbira niti presoja vsebine vprašanj, postavljenih na nekem natečaju, nista v pristojnosti EPSO. Ta sklep, ki izhaja iz obrazložitve v prejšnji točki, potrjuje to, da v členu 7 Priloge III h Kadrovskim predpisom ni nobenega sklicevanja na kakršno koli nalogo EPSO, ki bi bila povezana z določitvijo ali opredelitvijo „vsebine preizkusov“ natečaja za izbiro uradnikov, pri čemer pa isti člen 7, nasprotno, EPSO take naloge izrecno nalaga zlasti na področju potrditve uradnikov v odstavku 2(c) ali pri izbiri začasnih ali pogodbenih uslužbencev v odstavku 4.

Sklepno, čeprav so naloge, ki so zaupane EPSO, take, da je ta organizacija pomemben igralec pri določanju in izvajanju politike Unije na področju izbora osebja, pa ostaja, nasprotno, njena vloga pri izvedbi natečajev za zaposlitev uradnikov – ki je sicer pomembna, ker pomaga komisiji za izbiro kandidatov – v vsakem primeru drugotnega pomena v primerjavi z vlogo omenjene komisije, ki je EPSO poleg tega tudi ne more nadomestiti.

V obravnavani zadevi se tožeča stranka pritožuje, da je bila na spornem natečaju izločena po neuspehu na pristopnih testih, na katerih vprašanj ni izbrala komisija za izbiro kandidatov za sporni natečaj, temveč EPSO, ki naj ne bi bil pristojen za izbiro vprašanj. Komisija v bistvu odgovarja, da se določbe Kadrovskih predpisov, ki se nanašajo na pooblastila komisije za izbiro kandidatov in na jamstva,

povezana z njimi, ne nanašajo na zadevne teste, saj ti ne spadajo v natečaj v pravem pomenu, temveč se nanašajo na predhodni del tega natečaja, ki je namenjen izbiri oseb, ki bodo k zadevnemu natečaju lahko pristopile.

Stališča Komisije ni mogoče podpreti.

Iz dokumentov iz spisa je namreč razvidno, da je bilo za obe možnosti skupaj od 1772 kandidatov, ki so rezervirali datum za pristopni test na spornem natečaju, v skladu z naslovom B obvestila o natečaju le 140 kandidatov povabljenih, naj predložijo popolno kandidaturo za pristop k drugemu delu natečaja. Vendar pa spada postopek, katerega posledica je izločitev več kot 90 % kandidatov, in to ne iz formalnih razlogov, temveč zato, ker niso zadovoljivo rešili testov, v bistveni del natečaja.

„Natečajna“ narava pristopnih testov je toliko bolj očitna, ker v obravnavanem primeru, kot je bilo to določeno v naslovu B obvestila o natečaju, na zadevnih testih ni zadostovala pridobitev povprečne ocene, temveč se je bilo treba za pristop k drugemu delu natečaja pri možnosti 1 (ki jo je izbrala tožeča stranka) uvrstiti med 110 kandidatov, ki so na pristopnih testih dosegli najboljši rezultat. Ta primerjalna narava testov v predhodnem delu pa je lastna samemu pojmu natečaja, kot je jasno razvidno iz sodbe Splošnega sodišča z dne 2. maja 2001 v združenih zadevah Giulietti in drugi proti Komisiji (T-167/99 in T-174/99, RecFP, str. I-A-93 in II-441, točka 81) in kot je Sodišče že presodilo v sodbi z dne 4. julija 1996 v zadevi Parlament proti Innamorati, C-254/95 P (Recueil, str. I-3423, točka 28).

Poleg tega, čeprav je res, kot navaja Komisija, da je pregled testov opravil računalnik in da zato ta pregled temelji na avtomatiziranem postopku brez možnosti subjektivne presoje, pa je potek tega avtomatiziranega postopka povzročil sprejetje vsebinskih odločitev, saj je „svetovalni odbor“, omenjen v točki 26 te sodbe, določil raven zahtevnosti vprašanj z več mogočimi odgovori na pristopnih testih in izločil nekatera vprašanja, kot je navedeno v isti točki. To pa so očitno naloge, ki jih ima običajno komisija za izbiro kandidatov.

Glede sklicevanja Komisije na sodbo Falcone je treba poleg tega ugotoviti, da to sklicevanje ni upoštevno. V tej sodbi je sodišče v bistvu le pripoznalo diskrecijsko pravico organa za imenovanje, da začne, kot je primer v obravnavani zadevi, natečaj z dvema ločenima deloma, in sicer s predizbornim delom, ki je temeljil na vprašanjih z več mogočimi odgovori, in drugim delom natečaja v pravem pomenu, ki je bil pogojen z uspehom na prvem delu in h kateremu je lahko pristopilo le omejeno število kandidatov. Razlogovanje te sodbe v ničemer ne spreminja teh pooblastil organa za imenovanja. Vprašanje, o katerem se tukaj razpravlja, je, ali lahko EPSO prvi del natečaja, kot je tisti v sodbi Falcone ali v obravnavani zadevi, organizira in konča sam brez kakršnega koli sodelovanja komisije za izbor kandidatov. Poleg tega, da sodba Falcone tega vprašanja z ničimer ne obravnava, je treba spomniti tudi, da je komisija za izbiro kandidatov v zadevi, na katero se nanaša sodba Falcone, nadzorovala potek vseh preizkusov na natečaju, torej tudi tistih v prvem delu. Treba je tudi dodati, da je bil, kot je Komisija priznala na obravnavi, v skladu s pravno ureditvijo, ki je veljala pred ustanovitvijo EPSO, potek predizbornih testov, ki so podobni pristopnim testom v obravnavani zadevi, zaupan samo komisiji za izbiro kandidatov.

Iz navedenih razlogov izhaja, da je bila tožeča stranka iz drugega dela natečaja izločena na podlagi postopka, ki ga je vodil nepristojen organ, z odločbo, ki jo je sprejel isti organ. Zadevno odločbo je treba zato razglasiti za nično.

Drugačen sklep bi bil mogoč le, če bi se EPSO ali „svetovalni odbor“, ki je omenjen v točki 26 te sodbe, lahko obravnavala kot „komisija za izbor kandidatov“ v smislu Kadrovskih predpisov. To pa očitno ni tako.

Kot Komisija v točki 4 svojega odgovora na tožbo sama priznava, za sporni natečaj obstaja komisija za izbiro kandidatov, katere imena članov so bila sporočena petnajst dni pred datumom pisnega preizkusa. Vendar, še vedno po trditvah Komisije, pa je ta komisija sodelovala šele pri drugem delu preizkusa, saj je EPSO organiziral in nadzoroval pristopne teste, „pri katerih komisija za izbiro kandidatov ni imela nobene vloge“.

Poleg tega tako raznovrstnost nalog (načeloma svetovanje in pomoč institucijam), ki so zaupane EPSO, kot njegova sestava (upravni odbor, sestavljen izključno iz članov, ki jih imenujejo institucije, in treh predstavnikov zaposlenih zgolj s statusom opazovalca) nasprotujeta vsakemu poskusu izenačevanja EPSO in komisije za izbor kandidatov, katere sestava zagotavlja enako zastopanost in je ustanovljena za vsak natečaj ter ima jasno nalogo, da izvede zadevni natečaj.

Nazadnje, ne samo, da Komisija ni nikoli trdila, da imata EPSO in „svetovalni odbor“, ki je omenjen v točki 26 te sodbe, naloge komisije za izbiro kandidatov, temveč je glede „svetovalnega odbora“ v svojem dopisu z dne 24. novembra 2009 v odgovor na ukrepe procesnega vodstva, omenjene v točki 33 te sodbe, to izrecno zanikala.

Iz tega izhaja, da brez spremembe Kadrovskih predpisov, ki bi EPSO izrecno pooblastila za naloge, ki jih ima zdaj komisija za izbiro kandidatov, EPSO nima pooblastila za izvajanje takih nalog, in zlasti ne nalog v zvezi z zaposlovanjem uradnikov, ki so povezane z določitvijo vsebine preizkusov in njihovim popravljanjem, vključno s preizkusi v obliki vprašanj z več mogočimi odgovori, s katerimi se ocenjuje sposobnost verbalnega in numeričnega razumevanja in/ali splošno znanje o Evropski uniji in njeno poznavanje, čeprav bi bili ti testi predstavljeni kot testi za „pristop“ kandidatov k pisnim in ustnemu preizkusu na natečaju. To drži še toliko bolj, če predstavlja, tako kot v obravnavanem primeru, število kandidatov, ki so bili pripuščeni k sodelovanju na pisnih preizkusih natečaja, le majhen delež kandidatov iz predhodnega dela.

Poleg tega – čeprav je s širitvijo Unije in povečanjem števila kandidatov na natečajih za zaposlitev uradnikov delo komisij za izbiro kandidatov postalo znatno težje – pa bo pomenila preobremenitev z delom, ki ga ima komisija za izbiro kandidatov z nadzorom nad pristopnimi testi v predhodnem delu, čeprav bi na koncu imelo možnost pristopa k tem preizkusom omejeno število kandidatov, le majhen del v primerjavi z velikim obsegom dela, ki je potrebno za pisne in ustne preizkuse.

Glede na zgoraj navedene razloge je treba izpodbijani odločbi razglasiti za nični.

Dopustnost predlogov za razglasitev ničnosti vseh povezanih aktov

Te predloge je treba zavrniti kot nedopustne, ker so omejeni na nejasno navajanje odločb EPSO, ki jih ni mogoče določiti (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 24. marca 1993 v zadevi Benzler proti Komisiji, T-72/92, Recueil, str. II-347, točke 16, 18 in 19). Komisija mora zato upoštevati, da je Sodišče za uslužbence Evropske unije izpodbijani odločbi razglasilo za nični, in odpraviti vse povezane akte, če to zahteva člen 233 ES.

Stroški

V skladu s členom 87(1) Poslovnika se, ob upoštevanju drugih določb osmega poglavja drugega naslova navedenega poslovnika, neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Sodišče za uslužbence Evropske unije lahko v skladu z odstavkom 2 istega člena, če to zahteva pravičnost, odloči, da se neuspeli stranki naloži le delno plačilo stroškov ali da se ji ne naloži plačila stroškov. V skladu s členom 89(4) Poslovnika nosi intervenient svoje stroške.

Iz obrazložitve te sodbe je razvidno, da je Komisija stranka, ki ni uspela. Poleg tega je tožeča stranka v svojih predlogih izrecno predlagala, da se plačilo stroškov naloži toženi stranki. Zato je treba Komisiji glede na to, da ni razlogov za uporabo člena 87(2) Poslovnika, naložiti plačilo stroškov. Glede ENVP, intervenienta, je treba odločiti, da sam nosi stroške, ki jih je priglasil.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE ZA USLUŽBENCE (prvi senat),

razsodilo:

- 1. Odločbi Urada za izbor osebja Evropskih skupnosti z dne 31. maja 2007 in 6. decembra 2007 o neuvrstitvi D. Pachtitisa na seznam 110 kandidatov, ki so na pristopnih testih za javni natečaj EPSO/AD/77/06 dosegli najboljši rezultat, se razglasita za nični.**
- 2. Evropska komisija nosi svoje stroške in stroške D. Pachtitisa.**
- 3. Evropski nadzornik za varstvo podatkov, intervenient, nosi svoje stroške.**

Gervasoni

Tagaras

Kreppel

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 15. junija 2010.

Sodni tajnik
W. Hakenberg

Predsednik drugega senata
H. Tagaras